

V sobo stopi Šimón. Naddijakon ga je poznal, zato se je deloma čudil, deloma ga z veseljem pozdravljaj.

»O Šimón moj! Kakšna poročila prinašaš iz Dobropolje?«

»Slaba, gospod, slaba. Ako gré tako dalje, Dobropolje bodo kmalu vse druge. O pomagajte nam! Našega župnika je menda peklenšček obsedel. Danes je

naravnost učil krivo; našo pravo vero in naše duhovnike je pa preklinjal.« Šimón je natančno pripovedoval, kakšna božja služba je bila dopoldne, kako je župnik Luka pohujšljivo pridigal in potem nekaj pred oltarjem onegavil, da ni nihče vedel, kaj je to.

Gosp. Blaža so pregnali,

blizu cerkve so bili turjaški hlapci.

Tako je pripovedoval Šimón in ni pozabil dostaviti, kako je še ž njim in Minko. Naddijakonu je bila všeč ta odkritosrčnost in obljubi mu, da mu bode pomagal, kar se dá, naj le ostane zvest svoji veri.

»Gospod«, pravi naposled Šimón, »jaz nabereim trideset svojih tovarišev, in mi vam bomo na strani. Le pridite

k nam, da nas rešite te strašne vere. Sami ne smemo nič; ako pa vi pridete, branili vas bomo do zadnjega moža.«

Naddijakon posluša pazno Šimóna. Hitro izprevidi, da ta ponudba ni napačna in da mu utegne v teh nevarnih časih mnogo koristiti.

»Dobro, Šimón! V torek je župnikov god, in obiščem ga. Kadar bomo pri

njem, naj jih bode nekaj pripravljenih, posebno, kadar bomo odhajal. A Bog ne daj, da bi storili kaj drugega, kakor samo branite me, ako bi me napadli luteranci ali pa grofovi hlapci.« — Šimón je bil korenjak prve vrste in jo je pri mahal še tisto noč domov; naddijakon pa

se je pripravljaj za pot v Dobropolje.

Prišel je torek, dan sv. Lukeža.

Dobropoljski župnik je bil jako gostoljuben. Na današnji dan je bilo po navadi veliko gostov in, kar je župniku treba v hvalo še posebej imenovati, veliko revežev, katerih ni nihče šel prazen od hiše. A danes je bilo vse mrtvo, žive duše ne od nikoder. Bal se je sicer župnik nekoliko, da pridejo tur-

Dr. JAKOB MISSIA, knezoškof ljubljanski.

(Za »Dom in Svet« narisal G. P.)